

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. SZPUNAR
представено на 6 ноември 2018 година¹

Дело C-492/18 (PPU)

**Openbaar Ministerie
срещу
ТС**

(Преюдициално запитване, отправено от Rechtbank Amsterdam
(Районен съд Амстердам, Нидерландия))

„Преюдициално запитване — Спешно преюдициално производство — Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест — Решение за предаване — Член 17 — Права на издирваното лице — Харта на основните права на Европейския съюз — Член 6 — Право на свобода“

I. Въведение

1. Настоящото преюдициално запитване е отправено в рамките на изпълнението в Нидерландия на европейска заповед за арест (наричана по-нататък „ЕЗА“), издадена от съдебен орган на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия срещу ТС с цел наказателно преследване.
2. След задържането на ТС в Нидерландия Съдът е сезиран по дело RO² с преюдициално запитване, отнасящо се до последиците за изпълнението на издадена от органите на Обединеното кралство ЕЗА вследствие на отправената от тази държава членка нотификация за намерението и' да се оттегли от Европейския съюз в съответствие с член 50, параграф 2 ДЕС. Запитващата юрисдикция по настоящото дело спира производството до обявяването на решението по дело RO, в резултат на което периодът на задържане на ТС превишава 90 дни.
3. Впрочем съгласно разпоредба, която транспонира в нидерландското право Рамково решение 2002/584/ПВР³, задържането на издирвано въз основа на ЕЗА лице трябва да се прекрати след изтичането на 90-дневен срок от задържането му. Нидерландските съдилища обаче считат, че този срок следва да бъде спрял, така че подобно лице да остане задържано.

¹ Език на оригиналния текст: френски.

² Решение от 19 септември 2018 г., RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733).

³ Рамково решение на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година за изменение на рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамковото решение“).

4. В този контекст запитващата юрисдикция иска от Съда да установи дали продължаването на задържането на ТС е в съответствие с член 6 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

II. Правна уредба

A. Правото на Съюза

5. Съгласно член 1, параграф 3 от Рамковото решение то „няма действие по отношение на изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 от Договора за Европейския съюз“.

6. Съгласно член 12 от Рамковото решение, озаглавен „Задържане на лицето“:

„Когато лицето е задържано въз основа на [ЕЗА], изпълняващият съдебен орган следва да вземе решение дали то да остане задържано съгласно правото на изпълняващата държава членка. Лицето може да бъде освободено временно по всяко време в съответствие с националното право на изпълняващата държава членка, при условие че неин компетентен орган вземе мерки, необходими за предотвратяване укриването му“.

7. Съгласно член 17, параграфи 1, 3—5 и 7 от Рамковото решение:

„1. [ЕЗА] следва незабавно да бъде разгледана и изпълнена.

[...]

3. В останалите случаи окончателното решение относно изпълнението на [ЕЗА] се взема в срок до 60 дни от задържането на издирваното лице.

4. Когато в особени случаи [ЕЗА] не може да бъде изпълнена в посочените в параграфи 2 и 3 срокове, изпълняващият съдебен орган следва незабавно да уведоми за това издаващия съдебен орган, като обясни причините за забавянето. В този случай сроковете могат да бъдат удължени с [още] 30 дни.

5. Докато вземе окончателно решение, изпълняващият съдебен орган следва да обезпечи наличието на материалните условия, необходими за действителното предаване на лицето.

[...]

7. Когато поради наличие на извънредни обстоятелства държава членка не може да спази определените в този член срокове, същата следва да уведоми Евроюст, като изложи причините за забавянето. Освен това държава членка, която неведнъж се сблъсква със забавяне, свързано с изпълнение на европейски заповеди за арест от друга държава членка, трябва да информира Съвета с цел оценяване изпълнението на настоящото рамково решение на равнище държава членка“.

Б. Нидерландското право

8. Рамковото решение е транспонирано в нидерландското право с *Overleveringswet* (Stb. 2004, № 195) (Закон за предаването, наричан по-нататък „OLW“). Член 22, параграфи 1, 3 и 4 от OLW гласи:

„1. *Rechtbank* (районен съд) постановява решение за предаване най-късно шестдесет дни след задържането на издирваното лице, посочено в член 21.

[...]

3. В изключителни случаи и след като уведоми за причините издаващия съдебен орган, *Rechtbank* (районен съд) може да удължи най-много с тридесет дни шестдесетдневния срок.

4. Ако в срока, посочен в параграф 3, *Rechtbank* (районен съд) не е постановил решение, той може отново да удължи за неопределен период от време срока, посредством временно преустановяване под условие на лишаването от свобода на издирваното лице и уведомяване на издаващия съдебен орган“.

9. Член 64 от OLW гласи:

„1. В случай че решение за лишаване от свобода може или трябва да бъде постановено съгласно настоящия закон, с него може да се разпорежи това лишаване от свобода да бъде отложено или преустановено под условие до постановяване на решение от *Rechtbank* (районен съд), с което се разрешава предаването. Определените условия целят единствено предотвратяване на укриването.

2. Член 80, с изключение на параграф 2, и членове 81—88 от Наказателно-процесуалния кодекс се прилагат *mutatis mutandis* към определенията, постановени от *Rechtbank* (районен съд) или от съдия-следователя съгласно параграф 1“.

10. Съгласно член 84, параграф 1, първо изречение от *Wetboek van Strafvordering* (Наказателно-процесуален кодекс на Нидерландия), приложим на основание член 64, параграф 2 от OLW, прокуратурата може да разпорежи задържането на издирваното лице при неспазване на някое от условията за преустановяване на задържането за целите на предаването или ако определени обстоятелства създават риск от укриване.

III. Фактите и производството пред запитващата юрисдикция

11. На 12 юни 2017 г. съдебен орган на Обединеното кралство издава ЕЗА с цел наказателно преследване срещу ТС, британски гражданин, който пребивава в Испания и е заподозрян, че е участвал във вноса, разпределянето и продажбата на твърди наркотици.

12. На 4 април 2018 г. ТС е задържан в Нидерландия. Шестдесетдневният срок за постановяване на решение относно изпълнението на ЕЗА, предвиден в член 22, параграф 1 от OLW и в член 17, параграф 3 от Рамковото решение, започва да тече от тази дата.

13. На 31 май 2018 г. запитващата юрисдикция удължава с 30 дни срока за постановяване на решението относно изпълнението на ЕЗА.

14. С решение от 14 юни 2018 г. запитващата юрисдикция спира производството по делото до обявяването на решение по дело RO⁴. Освен това запитващата юрисдикция разрешава срокът за постановяване на решението относно изпълнението на ЕЗА да спре да тече, така че ТС остава задържан.

15. На 27 юни 2018 г. юридическият съветник на ТС подава пред запитващата юрисдикция, на основание член 22, параграф 4 от OLW, искане за временното му освобождаване, считано от 4 юли 2018 г., тоест след 90 дни задържане. Всъщност съгласно член 22, параграф 4 от OLW запитващата юрисдикция по принцип трябва да преустанови задържането за целите на предаването на издирваното лице при изтичането на 90-дневния срок, определен за постановяване на окончателно решение с предмет изпълнение на ЕЗА.

16. С оглед на посоченото запитващата юрисдикция счита, на първо място, че при транспонирането на Рамковото решение нидерландският законодател се е основал на схващането, че съгласно Рамковото решение при изтичането на 90-дневния срок издирваното лице вече не е задържано за целите на предаването му. От решение Lanigan⁵ обаче следва, че Рамковото решение не предвижда общо и безусловно задължение за (временно) освобождаване при превишаване на 90-дневния срок, ако процедурата по предаване е водена достатъчно грижливо и съответно, ако срокът на задържането не е прекомерен⁶.

17. Rechtbank Amsterdam (Районен съд Амстердам) добавя, на второ място, че член 22, параграф 4 от OLW не взема предвид в достатъчна степен задълженията, които са възложени на запитващата юрисдикция съгласно разпоредбите на първичното право на Съюза.

18. По-конкретно, запитващата юрисдикция посочва, че е длъжна, първо, да отпрати преюдициално запитване до Съда, когато отговорът на този въпрос е необходим за постановяване на решението ѝ относно изпълнението на ЕЗА, второ, да изчака отговора на въпросите, поставени от съдебните органи на други държави членки, когато отговорът на въпрос, отправен от друг съд, е необходим за постановяването на нейното решение, и накрая, трето, в съответствие с решение Aranyosi и Căldăraru⁷ да отложи решението си за предаване, ако е налице реална опасност от нечовешко или унизително отношение към издирваното лице в издаващата държава членка.

19. В това отношение запитващата юрисдикция уточнява също, че съгласно практиката на Съда обстоятелствата, пораждащи някое от горепосочените задължения, представляват „извънредни обстоятелства“ по смисъла на член 17, параграф 7 от Рамковото решение, които не позволяват на изпълняващата държава членка да спазва 90-дневния срок за постановяване на решението⁸.

20. Освен това запитващата юрисдикция посочва, че е установила редица причини, които според нея показват наличието на опасност ТС да се укрие след освобождаването си. При тези обстоятелства запитващата юрисдикция счита, че не може да преустанови задържането на ТС и същевременно да обезпечи наличието на материалните условия, необходими за действителното му предаване, по смисъла на член 17, параграф 5 от Рамковото решение.

4 Решение от 19 септември 2018 г., RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733).

5 Решение от 16 юли 2015 г., Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, т. 50).

6 Решение от 16 юли 2015 г., Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, т. 52 и 58).

7 Решение от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru (C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198).

8 Запитващата юрисдикция посочва в това отношение решения от 30 май 2013 г., F (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, т. 64 и 65), и от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru (C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 99).

21. За да разреши противоречието между възложените на запитващата юрисдикция задължения и текста на член 22, параграф 4 от OLW, запитващата юрисдикция подчертава, че в предходни решения е възприела тълкуване на тази разпоредба, което според нея е в съответствие с Рамковото решение. Така съгласно това тълкуване при наличието на обстоятелства, които пораждат някои от задълженията, посочени в точка 18 от настоящото заключение, тя спира срока за постановяване на решение относно изпълнението на ЕЗА. През този период на спиране тя не е длъжна да разпорежда временното освобождаване на издирваното лице, тъй като 90-дневният срок е спрял и следователно не може да изтече. Това тълкуване не е пречка за временно освобождаване по-специално когато срокът на задържането стане прекомерен. Все пак запитващата юрисдикция счита, че в случая задържането на ТС за целите на предаването не е станало прекомерно.

22. Запитващата юрисдикция обаче посочва, че *Gerechtshof Amsterdam* (Апелативен съд Амстердам, Нидерландия), действаш като въззивна инстанция по такива дела, в замяна на това е приел в предходни свои решения, че член 22, параграф 4 от OLW не може да се тълкува по предложения в предходната точка начин. Според запитващата юрисдикция *Gerechtshof Amsterdam* (Апелативен съд Амстердам) претегля интереса да се защити правния ред на Съюза спрямо интереса да се гарантира спазване на националното право в светлината на принципа на правна сигурност, за да прецени дали да спре сроковете за постановяване на решение относно изпълнението на ЕЗА.

23. Впрочем от преюдициалното запитване е видно, че до момента конкретният резултат от претеглянето на тези интереси винаги е бил идентичен с резултата, получен вследствие на прилагането на подхода на запитващата юрисдикция. Във всеки случай в решенията си запитващата юрисдикция продължава да прилага собствената си тълкувателна практика.

IV. Преюдициалният въпрос до Съда

24. Именно в този контекст с акт от 27 юли 2018 г., постъпил в секретариата на Съда на същата дата, *Rechtbank Amsterdam* (Районен съд Амстердам, Нидерландия) отправя до Съда следния преюдициален въпрос:

„Нарушава ли член 6 от [Хартата] продължаването на задържането за целите на предаването на издирвано лице, което има опасност да се укрие, за срок, който превишава 90-те дни, считано от задържането на това лице, когато:

- изпълняващата държава членка е транспонирила член 17 от Рамково решение [2002/584] в смисъл, че задържане за целите на предаването на издирваното лице трябва винаги да бъде преустановено, когато срокът от 90 дни, определен за постановяване на окончателно решение с предмет изпълнение на [ЕЗА], е бил превишен, и когато
- съдебните органи на тази държава членка са тълкували националното законодателство в смисъл, че срокът за постановяване на решението се спира, когато изпълняващият съдебен орган реши да отправи преюдициално запитване до Съда или да изчака отговора на преюдициално запитване, отправено от друг изпълняващ съдебен орган, или пък да отложи решението за предаване поради реална опасност от нечовешки или унижителни условия на задържане на издирваното лице в издаващата държава членка?“.

V. Производството пред Съда

25. Тъй като ТС е задържан и доколкото преюдициалното запитване повдига въпроси в област, обхваната от част трета, дял V от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), със същия акт запитващата юрисдикция иска от Съда и да разгледа настоящото преюдициално запитване по реда на спешното преюдициално производство, предвидено в член 107 от Процедурния му правилник.

26. С решение от 9 август 2018 г. Съдът уважава това искане.

27. Писмени становища представят страните в главното производство, нидерландското правителство и Европейската комисия. В съдебното заседание от 4 октомври 2018 г. тези страни, нидерландското, чешкото, ирландското, италианското правителство и Комисията представят и устни становища.

28. Междувременно, на 19 септември 2018 г., Съдът постановява решение по дело RO (C-327/18 PPU), в очакване на което на 14 юни 2018 г. е спряно главното производство. В посоченото решение Съдът приема по същество, че изпълняващата държава членка не може да откаже да изпълни ЕЗА, при положение че издаващата държава членка е част от Европейския съюз.

29. В отговор на запитване на Съда, на 26 септември 2018 г. запитващата юрисдикция посочва, че разглежданата ЕЗА все още не е изпълнена и че ТС остава задържан. Следователно към деня на провеждане на съдебното заседание ТС е задържан от повече от шест месеца.

VI. Анализ

30. С преюдициалния си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали продължаването на задържането на лице, издирвано въз основа на ЕЗА, след изтичането на 90-дневния срок от задържането му представлява ограничаване на правото на свобода, съответстващо на изискването за наличие на правно основание, наложено с член 6 и член 52, параграф 1 от Хартата, когато това ограничаване се основава на няколко различни тълкувания в съдебната практика на национална разпоредба, която не допуска такова продължаване.

31. Освен това актът за преюдициално запитване съдържа някои питання, които не са отразени в преюдициалния въпрос. Те се отнасят до това дали, ако Съдът отговори на преюдициалния въпрос в смисъл, че продължаването на задържането противоречи на Хартата, запитващата юрисдикция е длъжна да остави без приложение член 22, параграф 4 от ОЛW. Според мен тези питання се отнасят до задължението на националните съдилища да не прилагат несъвместимите с правото на Съюза разпоредби на вътрешното си право, когато не могат да гарантират съвместимостта на тези разпоредби с правото на Съюза посредством тълкуването им от съдебната практика.

32. В настоящото заключение предлагам на Съда да отговори на преюдициалния въпрос в смисъл, че при обстоятелства като тези в разглеждания случай Хартата не допуска задържането да продължи след изтичането на 90-дневния срок от задържането. По-конкретно, считам, че тълкувателните практики на запитващата юрисдикция и на *Gerechthof Amsterdam* (Апелативен съд Амстердам) не изпълняват изискването за наличие на правно основание по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата.

33. Предвид отговора, който предлагам да се даде на преюдициалния въпрос във вида, в който е формулиран, и за да бъде той полезен на запитващата юрисдикция, следва също да се разреши правният проблем във връзка със задължението на националните съдилища да не прилагат разпоредбите на вътрешното си право, които са несъвместими с правото на Съюза. Впрочем въпросите, които запитващата юрисдикция поставя в това отношение, се основават на схващането, че национална разпоредба като член 22, параграф 4 от OLW е несъвместима със системата, установена с Рамковото решение.

34. Ето защо ще разгледам, на първо място, дали изискването за наличие на правно основание е изпълнено в случаите, когато изпълняващите съдебни органи се стремят да наложат ограничение на правото на свобода по пътя на съдебната практика. На второ място, ще потърся отговор на въпроса дали национална разпоредба, която предвижда безусловно задължение за освобождаване на лице, издирвано въз основа на ЕЗА, след изтичането на 90-дневния срок от задържането му, е в съответствие с Рамковото решение. При отрицателен отговор на този въпрос ще се занимая, на трето място, с проблематиката, свързана със задължението за неприлагане на подобна разпоредба, която транспонира Рамковото решение в националното право.

А. По изискването за наличие на правно основание

35. Несъмнено член 52, параграф 1 от Хартата не е посочен изрично в преюдициалното запитване. Всъщност запитващата юрисдикция иска от Съда да установи дали тълкувателните съдебни практики, които са описани в запитването ѝ, са в съответствие с член 6 от Хартата и в този контекст многократно се позовава на принципа на правната сигурност.

36. Считаю обаче, от една страна, че лишаването от свобода на дадено лице представлява ограничаване на упражняването на правото, закрепено в член 6 от Хартата. Подобно ограничаване противоречи на тази разпоредба, когато не отговаря на изискванията, предвидени в член 52, параграф 1 от Хартата⁹. От друга страна, принципът на правната сигурност изисква по-конкретно действието на правните норми да е ясно, точно и предвидимо по-специално когато те могат да имат неблагоприятни последици за физическите лица¹⁰. Както ще покажа в точки 39—52 от настоящото заключение, същите условия се налагат и по отношение на изискването за наличие на правно основание по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата. По тези причини може да се приеме, че това изискване представлява отражение на принципа на правната сигурност в контекста на дадено ограничаване на упражняването на гарантираните с Хартата права и свободи.

⁹ Струва ми се също, че подобно представяне на поставените с преюдициалния въпрос проблеми е в съответствие с разсъжденията на Съда в решение от 16 юли 2015 г., Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, т. 54 и 55). Всъщност Съдът се основава на принципа, че продължаването на задържането на издирваното лице представлява ограничаване по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата. Той възприема същия подход в решение Aghayosi и Căldăraru (C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 101), приемайки, че когато съдебният орган не е взел решение относно изпълнението на заповед за арест след изтичането на 90-дневния срок и когато на този етап предвижда да продължи задържането на лицето, той трябва да спазва предвиденото в член 52, параграф 1 от Хартата изискване за пропорционалност. Що се отнася до ограничаването на правото на свобода, изразяващо се в задържането на съответното лице, вж. решение от 15 февруари 2016 г., N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, т. 51).

¹⁰ Вж. по-специално решение от 18 ноември 2008 г., Förster (C-158/07, EU:C:2008:630, т. 67 и цитираната съдебна практика).

37. Поддръжниците на отговор, съгласно който Хартата не допуска възприетите от нидерландските съдилища тълкувания, а именно ТС, нидерландското и италианското правителство, както и Комисията, изразяват съмнения, че в нидерландското право е налице правно основание, което да позволява задържането да продължи след изтичането на 90-дневния срок от задържането. Ирландското правителство обаче счита, че тълкуването на дадена национална разпоредба в съдебната практика може да съставлява подобно правно основание, при условие че отговаря на определени условия¹¹.

38. Поради това считам, че в контекста на настоящото дело следва да се отговори на въпроса дали изискването за наличие на правно основание, предвидено в член 52, параграф 1 от Хартата, е спазено при тълкувателни съдебни практики като описаните в преюдициалното запитване.

1. Определяне на характеристиките на „закон“ по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата

39. В Становище 1/15¹² Съдът отхвърля довода на Европейския парламент, че понятието „закон“, използвано по-специално в член 52, параграф 1 от Хартата, съвпада с понятието „законодателен акт“, предвидено в ДФЕС¹³. Всъщност Съдът приема, че „в настоящото производство липсват твърдения, че предвиденото споразумение може да не удовлетворява изискванията за достъпност и предвидимост, необходими за да могат съдържащите се в него форми на намеса да се считат за предвидени от закона [по-специално] по смисъла на [...] член 52, параграф 1 от Хартата“¹⁴. Следователно от Становище 1/15¹⁵ може да се заключи, че условията, необходими за изпълнението на изискването за наличие на правно основание, нямат връзка с формалните характеристики на източника на ограничението, а по-скоро с материалните му характеристики, имащи отношение към неговата достъпност и предвидимост. Ето защо може да възникне въпросът дали в определени случаи съдебна практика с тези материални характеристики може да съставлява правно основание, което да обоснове ограничаване на гарантирано с Хартата право.

40. Следва обаче да се уточни, че в решение Кнаuf Gips/Комисия¹⁶, с което частично се отменя решение на Общия съд, Съдът постановява, че при липсата на изрично предвидено правно основание за тази цел ограничението на правото на ефективни правни средства за защита и на достъп до безпристрастен съд, гарантирано от член 47 от Хартата, е в противоречие по-специално с основния принцип за законност. В този контекст Съдът припомня, че съгласно член 52, параграф 1 от тази харта всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде предвидено в закон.

11 Вярно е, че член 52, параграф 1 от Хартата налага и други изисквания, за да се допусне ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати с Хартата. Все пак, когато изискването за наличие на правно основание не е изпълнено, не е необходимо да се проверява дали са спазени тези други изисквания.

12 Становище 1/15 (Споразумение PNR между ЕС и Канада) от 26 юли 2017 г. (EU:C:2017:592).

13 Становище 1/15 (Споразумение PNR между ЕС и Канада) от 26 юли 2017 г. (EU:C:2017:592, т. 37).

14 Становище 1/15 (Споразумение PNR между ЕС и Канада) от 26 юли 2017 г. (EU:C:2017:592, т. 146).

15 Становище 1/15 (Споразумение PNR между ЕС и Канада) от 26 юли 2017 г. (EU:C:2017:592).

16 Решение от 1 юли 2010 г., Кнаuf Gips/Комисия (C-407/08 P, EU:C:2010:389, т. 91 и 92).

41. Бих искал да отбележа, че в решение Knauf Gips/Комисия¹⁷ Общият съд основава отхвърленото от Съда ограничаване върху решение Akzo Nobel/Комисия¹⁸. Следователно става въпрос за подход, възприет в съдебната практика. Ето защо считам, че посочването от Съда на „липсата на [...] правно основание“ ясно показва, че при обстоятелства като тези в разглеждания случай съдебната практика не съставлява подходящо основание, позволяващо да се обоснове ограничаване на гарантирано с Хартата право.

42. Разбира се, разрешението, възприето в решение Knauf Gips/Комисия¹⁹, не може да се разбира в смисъл, че по принцип съдебната практика не може в никакъв случай да съставлява основание за ограничаване по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата. Това решение обаче акцентира върху някои особености, отнасящи се до въвеждането на ограничение на основните права по пътя на съдебната практика.

43. В този случай става въпрос за инцидентна съдебна практика. Освен това Съдът не е упражнил контрол върху решение Akzo Nobel/Комисия²⁰, което Общият съд посочва в подкрепа на отхвърлените от Съда съображения, тъй като жалбоподателят е оттеглил жалбата си срещу това решение²¹. Следователно от решение Knauf Gips/Комисия²² не може да се заключи, че Съдът отхвърля възможността правното основание за ограничаване по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата да е съдебна практика, ако тя е достъпна, предвидима и ако не представлява непотвърдена от по-висши инстанции инцидентна практика.

44. Струва ми се, че това тълкуване се споделя от някои генерални адвокати, които вече са произнесли по тази проблематика в смисъл, че ограничаването на гарантираните с Хартата права в някои случаи може да се основава на постоянна съдебна практика, следвана от по-нисшестоящите съдилища²³. Акцентът, поставен върху признаването на дадена съдебна практика от по-нисшестоящи съдилища, обаче изглежда показва, че тази съдебна практика трябва да идва от по-висши инстанции или поне да бъде потвърдена от тях.

45. Европейският съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“) изглежда също не изключва възможността ограничаването на свобода, гарантирана с Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), да произтича от достъпна и предвидима съдебна практика, когато тази съдебна практика се характеризира с известна степен на устойчивост и е следвана от по-нисшестоящите съдилища²⁴.

17 Решение от 8 юли 2008 г., Knauf Gips/Комисия (Т-52/03, непубликувано, ЕУ:Т:2008:253, т. 360).

18 Решение от 27 септември 2006 г., Akzo Nobel/Комисия (Т-330/01, ЕУ:Т:2006:269).

19 Решение от 1 юли 2010 г., Knauf Gips/Комисия (С-407/08 Р, ЕУ:С:2010:389, т. 91 и 92).

20 Решение от 27 септември 2006 г., Akzo Nobel/Комисия (Т-330/01, ЕУ:Т:2006:269).

21 Вж. определение на председателя на Съда от 8 май 2007 г., Akzo Nobel/Комисия (С-509/06 Р, непубликувано, ЕУ:С:2007:269).

22 Решение от 1 юли 2010 г. (С-407/08 Р, ЕУ:С:2010:389, т. 91 и 92).

23 В заключението си по съединени дела N.S. (С-411/10 и С-493/10, ЕУ:С:2011:610, бележка под линия 75) генералният адвокат Trstenjak приема, че ограничаване на основните права, закрепено на национално равнище, може да произтича и от обичайното право или съдебната практика. Струва ми се в това отношение, че обичайното право или съдебната практика по същността си се характеризират с висока степен на устойчивост и известно обвързващо действие. В заключението си по дело Scarlet Extended (С-70/10, ЕУ:С:2011:255, т. 113) генералният адвокат Cruz Villalón несъмнено посочва, че „само закон в парламентарния смисъл на думата би могъл да позволи да се продължи разглеждането на останалите условия, поставени в член 52, параграф 1 от Хартата“. В заключението си по дело Coty Germany (С-580/13, ЕУ:С:2015:243, т. 37) обаче същият генерален адвокат впоследствие приема, че „постоянна съдебна практика“, която е публикувана и следователно достъпна и е следвана от по-нисшестоящите съдилища, при определени обстоятелства може да допълни законова разпоредба и да я изясни така, че да я направи предвидима.

24 Вж. ЕСПЧ, 26 април 1979 г., Sunday Times с/у Обединено кралство (СЕ:ЕCHR:1979:0426JUD000653874, § 47—52). Вж. също ЕСПЧ, 25 май 1998 г., Müller и др. с/у Швейцария (СЕ:ЕCHR:1988:0524JUD001073784, § 29). Според ЕСПЧ съдебна практика, която е „публикувана и следователно достъпна и е следвана от по-нисшестоящите съдилища“ и която уточнява обхвата на национална разпоредба, въвеждаща ограничение на правото на свобода на изразяването на мнения, може да изпълни изискването за наличие на правно основание.

46. Така, предвид изложеното дотук, считам, че съдебната практика може да изпълни изискването за наличие на правно основание, при условие че, от една страна, е достъпна и предвидима (общи изисквания), и от друга страна, е постоянна и не е систематично поставяна под въпрос (специфични изисквания).

2. Ограничаването на упражняването на правото на свобода, изразяващо се в задържането на дадено лице, изпълнява ли изискването за наличие на правно основание, ако произтича от съдебната практика?

47. Спецификата на настоящото дело се състои в това, че изпълняващите нидерландски съдебни органи са развили тълкувателни практики, въз основа на които се опитват да налагат ограничения на правото на свобода, което противоречи на ясно формулирания текст на закона в парламентарния смисъл на думата.

48. Всъщност по отношение на ограничаването на правото на свобода, изразяващо се в задържането на дадено лице, ЕСПЧ приема, че изискването по член 5 от ЕКПЧ, съгласно който лишаването от свобода трябва да се извършва „в съответствие с процедури, предвидени от закона“, следва да се разбира в смисъл, че правното основание за дадено ограничаване трябва да е достатъчно достъпно, точно и предвидимо, за да осигури на лицето подходяща защита срещу произвол²⁵.

49. Въз основа на същите критерии в решение Al Chodor²⁶ Съдът посочва, че задържането трябва да бъде обявено за незаконосъобразно, когато обективните критерии, указващи наличието на риск от укриване на засегнатото лице, представляващ мотив за задържането, произтичат от постоянна съдебна практика, която утвърждава установена практика на органите на полицията, и не са определени в задължителна разпоредба с общо приложение²⁷. От друга страна, приемането на разпоредби с общо приложение предлага необходимите гаранции, тъй като подобен текст обхваща по задължителен начин и предварително определя полето на действие на органите при преценката на обстоятелства за всеки конкретен случай. Освен това определените в задължителна разпоредба критерии по-добре се поддават на външен контрол на правото на преценка на тези органи, за да бъдат защитени в по-голяма степен кандидатите от произволно лишаване от свобода²⁸.

50. Вярно е, че Съдът уточнява също — пак в решение Al Chodor²⁹ — че ограничението на упражняването на правото на свобода в случая се основава на разпоредба на правото на Съюза, която на свой ред препраща към националното право за определянето на обективни критерии, указващи наличието на риск от укриване. Всъщност Съдът постановява, че тези разпоредби от правото на Съюза задължават държавите членки да определят в задължителна разпоредба с общо приложение подобни обективни критерии³⁰.

25 Вж. ЕСПЧ, 24 април 2008 г., Ismoilov и др. с/у Русия (СЕ:ЕCHR:2008:0424JUD000294706, § 137), и ЕСПЧ, 19 май 2016 г., J.N. с/у Обединено кралство (СЕ:ЕCHR:2016:0519JUD003728912, § 77).

26 Решение от 15 март 2017 г., Al Chodor (C-528/15, EU:C:2017:213, т. 40).

27 Решение от 15 март 2017 г., Al Chodor (C-528/15, EU:C:2017:213, т. 45).

28 Решение от 15 март 2017 г., Al Chodor (C-528/15, EU:C:2017:213, т. 44).

29 Решение от 15 март 2017 г., Al Chodor (C-528/15, EU:C:2017:213, т. 41).

30 Решение от 15 март 2017 г., Al Chodor (C-528/15, EU:C:2017:213, т. 45).

51. Въпреки това от обстоятелството, че Съдът черпи вдъхновение до голяма степен от практиката на ЕСПЧ, стигам до извода, че независимо от нормативния контекст и от актовете от правото на Съюза, които се прилагат в разглеждания случай, всички изисквания, отнасящи се до наличието на правно основание, яснотата, предвидимостта, достъпността и защитата от произвол, следва да са налице (винаги) когато става дума за лишаване от свобода на дадено лице. Всъщност всяка форма на лишаване от свобода представлява сериозно посегателство срещу правото на свобода и съответно трябва да отговаря на строги изисквания.

52. От тези съображения следва, че когато е налице ограничаване на гарантираното с член 6 от Хартата право на свобода, изразяващо се в задържането на дадено лице, следва да се прилагат особено строги изисквания. По-специално, трябва да се избягва всеки риск от произвол, който би могъл да възникне в отсъствието на ясно, точно и предвидимо правно основание.

53. При това положение на запитващата юрисдикция следва да се даде полезен отговор на въпроса дали тълкувателни съдебни практики като разглежданите в случая отговарят на посочените по-горе изисквания.

3. Приложение в разглеждания случай

54. Нека припомним посоченото от запитващата юрисдикция обстоятелство, че собствената ѝ практика и тази на *Gerechtshof Amsterdam* (Апелативен съд Амстердам) са публикувани, така че ТС е можел да предвиди, при необходимост след консултация с юридическия си съветник, че задържането за целите на предаването му може да бъде продължено след изтичането на 90-дневния срок от задържането му. Тя посочва, че тези тълкувателни практики са ясни и ограничени до точно определени случаи. Освен това запитващата юрисдикция твърди, че макар тълкувателната ѝ практика да следва различна обосновка от възприетата от *Gerechtshof Amsterdam* (Апелативен съд Амстердам), прилагането на тази обосновка не води конкретно или във всеки случай до момента не е довело конкретно до различни резултати от получените вследствие на прилагането на собствената ѝ обосновка.

55. Следва да се отбележи, че тези две тълкувателни съдебни практики се отклоняват от буквалния текст на национална разпоредба, приета в изпълнение на Рамковото решение. Запитващата юрисдикция обаче не иска от Съда да установи дали тя е преминала границите на съответстващото тълкуване. Във всеки случай Съдът няма задължение нито да тълкува вътрешното право на държава членка, нито да определя дали дадено тълкуване на националните органи води до тълкуване *contra legem*³¹.

56. От акта за преюдициално запитване впрочем е видно, че *Gerechtshof Amsterdam* (Апелативен съд Амстердам) систематично отхвърля тълкувателната практика на запитващата юрисдикция. В решенията си запитващата юрисдикция обаче продължава да прилага собствената си тълкувателна практика. Поради това тези две тълкувателни практики систематично са поставяни под въпрос.

57. Не считам, че обстоятелството, че до момента прилагането на тези тълкувателни съдебни практики не е довело до различни резултати, може да поправи тази липса на съгласуваност между тях.

58. Разбира се, не изключвам възможността — при подобно успоредно съществуване на няколко тълкувателни съдебни практики — дадено лице да е в състояние да определи в общи линии как тези тълкувания биха могли да повлияят на собственото му правно положение, каквото и да е приложеното в крайна сметка тълкуване.

³¹ Вж. в този смисъл решение от 13 юли 2006 г., *Manfredi* и др. (C-295/04—C-298/04, EU:C:2006:461, т. 70).

59. Въпреки това и на първо място, несъгласуваността на съдебна практика, с която се налагат ограничения на основните права на лицата, би намалила значително нейната яснота, точност и предвидимост. Впрочем тази несъгласуваност може да допринесе за по-съществено задълбочаване на различията между разглежданите тълкувателни съдебни практики.

60. В това отношение отбелязвам, че според ТС е налице несъгласуваност между двете тълкувателни практики на нидерландските съдилища, що се отнася до момента, от който спират да текат сроковете за постановяване на решение относно изпълнението на ЕЗА.

61. Освен това в писменото си становище нидерландското правителство твърди, че запитващата юрисдикция редовно прибегва до спиране на сроковете по член 17 от Рамковото решение в случаи, различни от тези, за които се отнася преюдициалното запитване. Независимо от обстоятелството, че в отговор на поставения му в съдебното заседание въпрос нидерландското правителство не дава нито един пример в подкрепа на това твърдение, то подчертава, че доколкото възприетите от нидерландските съдилища тълкувания имат характер на съдебна практика, не може да се изключи възможността за несъгласуваното им прилагане в случаи, различни от тези, за които се отнася актът за преюдициално запитване.

62. На второ място, несъгласуваността на съдебната практика, въз основа на която могат да се ограничават правата на дадено лице, би могла да доведе до положение, при което това лице не би било във състояние да познава механизма на действие на наложеното му ограничение и да го разбира еднозначно. Впрочем от гледна точка на отделното лице този механизъм има първостепенна роля за гарантирането на законосъобразността на ограничаването на основните му права и за възможността му да оспори това ограничаване пред компетентните органи. Така при обстоятелства като тези в разглеждания случай лицето, което възразява срещу възприетата от първоинстанционния съд тълкувателна практика, знае предварително, че макар да споделя възраженията му, второинстанционният съд ще потвърди първоначалното решение, основавайки се на собствената си тълкувателна практика.

63. С оглед на тези съображения считам, че ограничаването на гарантирано с Хартата право, въведено въз основа на две тълкувателни практики, които се основават на различни обосновки и които систематично са поставяни под въпрос, не отговаря на изискването за наличие на правно основание по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата. Доколкото поне едно от изискванията, посочени в точка 46 от настоящото заключение, не е изпълнено, не е необходимо да се проверява — за да се гарантира съвместимостта на дадена национална норма с правото на Съюза — дали ограничаване на гарантирано с Хартата право може да бъде въведено по пътя на съдебната практика, противно на ясно формулирания текст на разпоредбите на закона в парламентарния смисъл на думата.

64. Подобни тълкувателни съдебни практики не изпълняват а fortiori необходимите изисквания в областта на ограничаването на правото, гарантирано в член 6 от Хартата, изразяващо се в продължаване на задържането на дадено лице, доколкото, както вече изясних в точка 52 от настоящото заключение, тези изисквания са особено строги.

65. От изложеното дотук следва, че при обстоятелства като тези в разглеждания случай ограничаване на правото на свобода, изразяващо се в продължаване на задържането на дадено лице след изтичането на 90-дневния срок от задържането му, е лишено от правно основание на национално равнище. В разглеждания случай член 22, параграф 4 от OLV задължава изпълняващия съдебен орган да прекрати задържането на лице, издирвано въз основа на ЕЗА. Следователно трябва да се провери дали това задължение е в съответствие с Рамковото решение.

Б. По безусловното задължение за освобождаване на лице, издирвано въз основа на ЕЗА

66. ТС и нидерландското правителство поддържат, че член 22, параграф 4 от OLW е плод на съзнателен избор на националния законодател. Разбирам този довод в смисъл, че според тези заинтересовани страни при транспонирането на Рамковото решение държава членка може да въведе разпоредба, която налага задължение на изпълняващите съдебни органи да освободят издирвано въз основа на ЕЗА лице след изтичането на сроковете по член 17 от посоченото Рамково решение.

67. Не споделям тази гледна точка.

68. На първо място, Рамковото решение не урежда изчерпателно всички аспекти на процедурата, в рамките на която се вземат решения относно изпълнението на ЕЗА. Така държавите членки могат да въведат свои собствени разрешения, за да допълнят режима, установен с това Рамково решение. Въпреки това, за да се гарантира целта на посоченото Рамково решение, трябва да се предвидят някои ограничения на свободата на действие, предоставена на държавите членки в това отношение³².

69. Всъщност, както следва от решение Lanigan³³, общо и безусловно задължение за освобождаване на лице, издирвано въз основа на ЕЗА, когато общата продължителност на задържането му надхвърли сроковете по член 17 от Рамковото решение, би могло да ограничи ефективността на въведената с Рамковото решение система за предаване и съответно да възпрепятства осъществяването на целите на това решение.

70. Член 12, второ изречение от Рамковото решение несъмнено препраща към правото на изпълняващата държава членка, като уточнява, че лицето може да бъде освободено временно по всяко време в съответствие с националното право. Въпреки това, както е видно от текста на тази разпоредба, подобно временно освобождаване в съответствие с националното право е обвързано с условието компетентният орган на посочената държава членка да вземе всички мерки, които счита за необходими, за предотвратяване на укриването на издирваното лице. За сметка на това, когато с мерки, невключващи лишаване от свобода, не може да се гарантира, че предаването ще е възможно, задължението за прекратяване на задържането би поставило изпълняващия съдебен орган в невъзможност да изпълни задължението по член 17, параграф 5 от Рамковото решение. Съгласно тази разпоредба съдебните органи са длъжни да обезпечат наличието на материалните условия, необходими за действителното предаване на лицето.

71. На второ място, възниква въпросът дали член 22, параграф 4 от OLW действително изразява волята на нидерландския законодател да приложи по-висок стандарт за защита на основните права от този, който произтича от разпоредбите на Рамковото решение.

³² Вж. решение от 30 май 2013 г., F (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, т. 52, 56 и 58). По отношение на свободата на действие, която е предоставена на държавите членки при транспонирането на Рамковото решение, вж. Peers, S. EU Justice and Home Affairs Law (Volume II: EU Criminal Law, Policing, and Civil Law), 4. ed., OUP, Oxford 2016, p. 91, 92 et 95.

³³ Решение от 16 юли 2015 г. (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, т. 50).

72. Считаю обаче, че национална разпоредба, която задължава изпълняващия съдебен орган да преустанови задържането на издирвано лице след изтичането на 90-дневния срок, независимо от наличието на извънредно обстоятелство по смисъла на член 17, параграф 7 от Рамковото решение, би поставила под съмнение единството на определения с посоченото Рамково решение стандарт за защита на основните права и би застрашила неговата ефективност по причините, посочени в предходните точки от настоящото заключение. Струва ми се, че това е обосновката, която Съдът следва в решение *Melloni*³⁴.

73. На трето място и както изтъква чешкото правителство, общо и безусловно задължение за освобождаване на лицата, издирвани въз основа на ЕЗА, след изтичането на 90-дневния срок от задържането им би могло да насърчи практиките за бавене на процедурата, които тези лица възприемат, за да възпрепятстват изпълнението на ЕЗА.

74. На четвърто място, следва да се отбележи, че стриктното прилагане на разпоредба, с която се транспонира Рамковото решение, каквато е член 22, параграф 4 от OLW, би могло да обезкуражи националните съдилища да отправят преюдициални въпроси в случаи, когато освобождаването на издирвано въз основа на ЕЗА лице след изтичането на 90-дневния срок би могло да доведе до укриването на това лице. В този контекст е важно да се отбележи, че Съдът вече е приел, че национално правило, което може да доведе до това националният съдия да предпочете да не поставя на Съда преюдициални въпроси, засяга правомощията, признати на националните юрисдикции в член 267 ДФЕС, а с това и ефективността на сътрудничеството между Съда и националните юрисдикции, въведено с механизма на преюдициалното запитване³⁵.

75. Поради тези причини считам, че поне в случаите, когато с мерки, невключващи лишаване от свобода, не може да се гарантира, че предаването остава възможно, Рамковото решение не допуска безусловно задължение за освобождаване на издирвано въз основа на ЕЗА лице, когато общата продължителност на периода на задържане на издирваното лице превишава сроковете по член 17 от Рамковото решение. Сега следва да се разгледат въпросите на запитващата юрисдикция, отнасящи се до наличието на задължение за неприлагане на разпоредбите на вътрешното право, които са несъвместими с правото на Съюза.

В. По задължението на националния съд да не прилага разпоредбите на вътрешното си право, които са несъвместими с правото на Съюза

76. В самото начало отбелязвам, че като се изключат въпросите със субсидиарен и общ характер, запитващата юрисдикция не е развила проблематиката, свързана със задължението за неприлагане на разпоредбите на вътрешното право, които са несъвместими с правото на Съюза. Задълбочено разглеждане на тази проблематика липсва и в становищата на заинтересованите страни.

77. Поради тези причини ще огранича своя анализ до основните съображения, които са необходими, за да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция.

34 Решение от 26 февруари 2013 г. (C-399/11, EU:C:2013:107, т. 56—63). Нека припомним, че в това решение Съдът приема, че да се позволи на държава членка да се ползва от член 53 от Хартата, за да обвърже предаването на задочно осъдено лице с условие, което не е предвидено в нормативната уредба на Съюза, би довело — поставяйки под съмнение единството на стандарта за защита на основните права, дефиниран в тази нормативна уредба — до нарушаване на принципите на взаимно доверие и взаимно признаване, които тя цели да утвърди, а следователно и до компрометиране на ефективността на Рамковото решение.

35 Решение от 5 юли 2016 г., Огнянов (C-614/14, EU:C:2016:514, т. 25).

78. В решение *Popławski*³⁶ Съдът постановява, че разпоредбите на Рамковото решение нямат директен ефект. От друга страна, в това решение Съдът поставя акцента върху задължението на органите да тълкуват националното право в съответствие с правото на Съюза³⁷.

79. За сметка на това в решение *Popławski*³⁸ Съдът не отговаря на въпроса дали изпълняващият съдебен орган е длъжен да не приложи национална разпоредба, приета в изпълнение на Рамковото решение, когато, от една страна, тази разпоредба не е съвместима с това рамково решение, и когато, от друга страна, нейното съответстващо тълкуване би довело до тълкуване *contra legem* на националното право. Запитващата юрисдикция, изпратила преюдициалния въпрос, по който е постановено това решение, отправя второ преюдициално запитване и отново иска от Съда да се произнесе по наличието на подобно задължение³⁹.

80. Считаю, че при обстоятелства като тези в разглеждания случай следва да се отговори отрицателно на въпроса дали изпълняващият съдебен орган е длъжен да не приложи национална разпоредба, която е несъвместима с Рамковото решение.

81. На първо място, що се отнася до задължението за неприлагане на несъвместима с правото на Съюза национална разпоредба, в доктрината несъмнено се прави разграничение между ефекта на заместване и ефекта на изключване на актовете от правото на Съюза. Концепцията за ефекта на изключване се основава на идеята, че независимо от липсата на директен ефект на даден акт на Съюза националните органи могат да не приложат национална разпоредба, която не е съвместима с този акт⁴⁰.

82. Въпреки това и независимо от нееднозначността при разграничаването между тези два ефекта трябва да се отбележи, че главното производство не противопоставя два частноправни субекта, а прокуратурата и отделно лице, така че то се отнася само до въпроса за прилагането на правото на ЕС във вертикални отношения. Следователно, за да откаже да приложи национална разпоредба като член 22, параграф 4 от *OLW*, която не допуска задържането на издирвано въз основа на ЕЗА лице да продължи след изтичането на 90-дневния срок от задържането му, съответната държава членка би трябвало да противопостави на това лице Рамковото решение, което е транспонирано неправилно в националното право от тази държава членка. Впрочем подобно позоваване на Рамковото решение би довело до положение на обратен директен ефект, което Съдът вече многократно е осъждал⁴¹.

83. На второ място, последицата от неприлагането на член 22, параграф 4 от *OLW* би била не просто отрицателно отражение върху правата на трето лице, произтичащо от прилагането на Рамковото решение в спор между две държавни образувания, а тежка намеса в правото на свобода на ТС в рамките на производство между него и еманация на държавата⁴².

36 Решение от 29 юни 2017 г. (C-579/15, EU:C:2017:503, т. 26).

37 Решение от 29 юни 2017 г., *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503, т. 31).

38 Решение от 29 юни 2017 г. (C-579/15, EU:C:2017:503).

39 Първият преюдициален въпрос по дело *Popławski* (C-573/17, понастоящем висящо пред Съда) е формулиран по следния начин: „Ако издаващият съдебен орган не може да изтълкува приетите в изпълнение на рамково решение национални разпоредби така, че прилагането им да доведе до резултат, който да е в съответствие с това рамково решение, длъжен ли е този орган предвид принципа за предимство на правото на Съюза да не приложи националните разпоредби, несъвместими с разпоредбите на въпросното рамково решение?“.

40 По въпроса за разграничаването между ефекта на заместване и ефекта на изключване вж. *Dougan*, M. When worlds collide! Competing visions of the relationship between direct effect and supremacy. — *Common Market Law Review*, 2007, vol. 44, n° 4, 931—963; *Figueroa Regueiro*, P. V. Invocability of Substitution and Invocability of Exclusion: Bringing Legal Realism to the Current Developments of the Case-Law of “Horizontal” Direct Effect of Directives. — *Jean Monnet Working Paper*, 2002, n° 7, 28—34.

41 Вж., що се отнася до директивите, решения от 5 април 1979 г., *Ratti* (148/78, EU:C:1979:110, т. 22), и от 8 октомври 1987 г., *Kolpinghuis Nijmegen* (80/86, EU:C:1987:431, т. 10).

42 Вж. в обратния смисъл решение от 21 март 2013 г., *Salzburger Flughafen* (C-244/12, EU:C:2013:203, т. 46 и 47). По тълкуванията в доктрината на позоваването от Съда в решение от 7 януари 2004 г., *Wells* (C-201/02, EU:C:2004:12, т. 57), вж. *Squintani*, L. et *Vedder*, H.H.B. Towards Inverse Direct Effect? A Silent Development of a Core European Law Doctrine. — *Review of European Comparative & International Environmental Law*, vol. 23(1), 2014, 147—149.

84. Впрочем за разлика от преюдициалния въпрос, отправен в делото *Popławski* (C-579/17, понастоящем висящо пред Съда), запитващата юрисдикция по настоящото дело счита, че е в състояние да тълкува национална разпоредба, приета в изпълнение на Рамковото решение, спазвайки забраната за тълкуване *contra legem* и по такъв начин, че прилагането ѝ да доведе до съответстващ на това Рамково решение резултат. Посредством тълкуването си обаче запитващата юрисдикция по същество иска да ограничи правото на свобода на издирвано въз основа на ЕЗА лице. По този начин тази юрисдикция влиза в противоречие с отражението на принципа на правната сигурност, закрепено в член 52, параграф 1 от Хартата под формата на изискване за наличие на правно основание. Освен това, каквото и да е избраното за тази цел правно основание, националният съд не може да не приложи член 22, параграф 4 от OLW, без да вземе предвид принципа на правната сигурност.

85. С оглед на изложеното дотук считам, че при обстоятелства като разглежданите в настоящото дело изпълняващият съдебен орган не може да се позове на разпоредбите на Рамковото решение, за да не приложи национална разпоредба, приета в изпълнение на Рамковото решение, като член 22, параграф 4 от OLW, в ущърб на издирвано въз основа на ЕЗА лице.

VII. Заключение

86. Предвид изложените дотук съображения предлагам на Съда да отговори на поставения от *Rechtbank Amsterdam* (Районен съд Амстердам, Нидерландия) преюдициален въпрос по следния начин:

„Член 6 и член 52, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз не допускат въвеждането по пътя на съдебната практика на ограничаване на правото на свобода, изразяващо се в продължаване на задържането на лице, издирвано въз основа на европейска заповед за арест (ЕЗА), след изтичането на 90-дневния срок от задържането му, когато това ограничаване се основава на различни тълкувания в съдебната практика на национална разпоредба като член 22, параграф 4 от *Overleveringswet* (Закон за предаването), която задължава изпълняващия съдебен орган да освободи такова лице след изтичането на този срок“.